

VOOR GOD IN FRANKRIJK

Ruim 1050 kilometer van Nederland vandaan en als jongere even helemaal weg zijn van je moeilijkheden. Je doet wat werkzaamheden in en om de boerderij en krijgt veel persoonlijke aandacht van mensen die God in hun leven kennen. Deze *time-out* biedt de familie Van Ee op hun boerderij BijdeBron in het Franse Pouzols.

„Bonjour, c'est Jan van Ee” klinkt het die morgen door de telefoon. Bij het horen van de Nederlandse taal aan de andere kant van de lijn gaat Jan (53) meteen over op het Nederlands en hij zet de telefoon op de speaker. Zo kan zijn vrouw Jenneke (50) het gesprek ook volgen. Op de achtergrond klinken nog meer stemmen. Het is dan ook een drukke boel op de boerderij. Naast de zorg voor hun tweeling Roos en Marieke (12) en hun zoon Bram (16), past Jenneke overdag als oppasmoe-der op twee kleine Franse kinderen en hebben ze nóg vijf jongeren in hun gezin wonen. Om deze laatste jongens en meiden draait het allemaal. Zij hebben thuis in Nederland allemaal hun eigen moeilijkheden en zorgen en komen bij Jan en Jenneke even helemaal tot rust.

BijdeBron wil vermenigvuldigen

De BijdeBronBV heeft momenteel een wachtlijst en zou dan ook graag meer jongeren op de boerderij willen begeleiden. Toch willen Jan en Jenneke niet meer jongens en meiden tegelijk opvangen, omdat met meer dan vijf jongeren het evenwicht tussen gezin en gasten teveel verstoord raakt. Jan is momenteel aan het onderzoeken hoe hij elders in Frankrijk samen met andere echtparen een soortgelijk project als BijdeBron kan gaan opzetten.

Internet: www.eventjesfrankrijk.nl
Een bijdrage mag u storten op 39.34.04.633, St. BijdeBron te Apeldoorn

VAN APeldoORN NAAR FRANKRIJK

Voor de jongeren is de *time-out* een tijdelijke plek, maar voor de familie Van Ee is Frankrijk sinds 2002 hun nieuwe thuishaven. Geen gemakkelijke stap, daarom hebben ze deze aan de hand van God gemaakt. Jan vertelt: „Stel, God komt bij jullie thuis en vraagt of Hij jouw leven mag leiden.” Deze vraag stelde een dominee jaren geleden in een dienst in onze gemeente in Apeldoorn. Hij vroeg het aan alle gemeenteleden, maar de vraag bleef

door mijn hoofd spoken.” Jan was manager in de gezondheidszorg en Jenneke werkte als leerkracht. Ze leefden met hun gezinnetje een gelukkig leven.

De broer van Jenneke woonde destijds in Frankrijk en die bezochten ze wel eens. Jan: „Ik kreeg tijdens een van de bezoeken het verlangen om in Frankrijk God te gaan dienen. Hoe precies wist ik nog niet.” Uiteindelijk duurde het hele proces nog vier jaar en werd langzaam duidelijk dat God van ze vroeg om jongeren met moeilijkheden tijdelijk in Frankrijk op te vangen. In dat proces kwam ook een oude boerderij op hun pad. Ze besloten die te kopen en te renoveren. Jan: „We hebben er veel voor gebeden en voor ons laten bidden en om duidelijke aanwijzingen van God gevraagd.” Jan en Jenneke hebben veel stappen moeten zetten, maar God bevestigde telkens op verschillende manieren dat het goed was. Jan: „Zo was ons huis in Apeldoorn bijvoorbeeld binnen een dag verkocht, ondanks het feit dat er nog vier huizen in onze straat te koop stonden.”

‘Alleen al het leven in een gezin is voor veel jongeren een aparte ervaring’

LEVEN IN EEN GEZIN

Met BijdeBron zijn ze nu drie jaar officieel bezig. Sindsdien hebben ruim 55 jongeren (in de leeftijd van 15 tot 30 jaar) een periode van gemiddeld drie maanden bij de familie doorgebracht. „Het doel is hen in een heel andere omgeving te laten ontdekken wie ze zijn en ze weer te laten ‘leven’.” Terwijl Jan die morgen vertelt, zijn de jongeren op de boerderij bezig met hun dagelijkse taken. Zo worden de dieren verzorgd, wordt er in de moestuin gewerkt, zijn er sportieve activiteiten, moeten er reparatiewerkzaamheden worden uitgevoerd en ont-

ginnen de jongeren onder begeleiding een stukje bos. In het programma zitten volgens het echtpaar dan ook geen toeters en bellen, ze hebben het heel simpel gehouden: de jongelui helpen een handje op de boerderij en draaien mee in het gezin. Jan: „De problemen zijn meestal identiteitgerelateerd; ze werden gepest, hebben problemen thuis of op school. Wij kunnen ze, ver weg van hun thuissituatie, over hun leven laten nadenken. Alleen al het leven in een gezin is voor veel jongeren een aparte ervaring. Velen van hen zijn niet in een gewoon gezin opgegroeid.”

Jan en Jenneke maken samen met de jongeren een terugkeerplan en voeren wekelijks individuele begeleidingsgesprekken vanuit een christelijke visie. Ze geven veel aandacht aan de jongens en meiden. Kan dat ook niet gewoon in een woning in Apeldoorn? „Ja, we hadden natuurlijk ook in Nederland jongeren kunnen opvangen, maar de meerwaarde zit in de plek. Ze zijn echt even ergens anders en kunnen niet zomaar met de trein naar huis gaan als ze het moeilijk hebben. Zo moeten ze leren conflicten aan te gaan. En praktisch gezien is hier in Frankrijk zo’n grote boerderij ook beter betaalbaar.”

MOTIVATIE

Als Jenneke aan de telefoon komt, benadrukt ze dat het lang niet altijd gemakkelijk was. Haar twee dochters waren nog erg jong en vonden het niet erg om naar Frankrijk te gaan, maar zoon Bram was toen twaalf jaar en had al heel wat opgebouwd in Nederland. Jenneke: „De kinderen hebben de taal gelukkig snel opgepakt en voelen zich thuis. Maar als je ze vraagt hoe ze het hier vinden, zeggen ze wel dat ze het jammer vinden dat ze hun ouders altijd met anderen moeten delen. Aan de andere kant vinden ze het ook wel leuk om er een stel broers en zussen bij te hebben.” Het is nogal wat: wildvreemde jongeren bij je thuis uitnodigen. Het gezin stelt

Drie bronnen

De oude boerderij van de familie is gebouwd op drie bronnen. In eerste instantie was dit geen leuke verrassing. In de kruipruimte onder hun woning zat het, mede door de bron, namelijk vol met modder, uitwerpselen en ratten. Voordat ze de boerderij konden verbouwen, hebben ze deze ruimte eerst moeten schoonmaken en een afvoer moeten bouwen. Een lastige en intensieve klus, maar het is gelukt. De jongeren komen zo letterlijk en figuurlijk in Frankrijk bij de bron terecht. Een toepasselijker naam was er niet, Jan van Ee: „Een van de jongeren merkte eens zo mooi op dat bij de bron komen, bij Jezus komen is.”

dan ook twee voorwaarden. Jenneke: “Ze moeten gemotiveerd zijn en ermee kunnen leven dat we christenen zijn.”

Jan en Jenneke hebben God gevraagd of Hij hun leven wil leiden en ze zeggen dat zij ook daadwerkelijk zijn leiding elke dag ervaren. „De jongeren komen als geknakte bloemen binnen. Vaak met zo’n grote hulpvraag dat we onszelf ook wel eens afvragen of we ze kunnen helpen, maar als je dan ziet wat God kan doen en hoe ze soms weer samen met God naar huis gaan... Echt geweldig dat wij daar een bijdrage aan mogen leveren.”

Hilde Tromp